

[Arne Larson.]

vejbestyrelser stod for dette byrdefulde arbejde.

En del problemer forblev dog uafklarede, og nye forhandlinger mellem ministeriet for offentlige arbejder og kommunerne var nødvendige. Derfor fandt det daværende folketingsudvalg det nødvendigt at afvente disse forhandlinger, før man kunne gøre lovforslaget endeligt færdig, og det var vel også godt, at man ventede og fik disse forhandlinger, for jeg synes i og for sig, at der er kommet et bedre forslag ud af det.

Som sagt har forhandlinger fundet sted i mellemtiden, og de problemer, der dengang blev rejst, er blevet afklaret derhen, at man i lovforslaget, vi i dag behandler, yderligere har begrænset grundejernes forpligtelser og udvidet de kommunale forpligtelser. Dette kan vi i mit parti i og for sig acceptere, fordi vi tror, at det giver en bedre og hurtigere og mere effektiv vintervedligeholdelse og renholdelse af vore veje.

De kommunale organisationer har givet tilslutning hertil, dog med undtagelse af de store kommuner i hovedstaden, København og Frederiksberg. Også med disse kommuner har der været ført forhandlinger, uden at man er blevet enig, og især Københavns kommune fastholder det synspunkt, at man principielt er af den opfattelse, at kommunen ikke bør være omfattet af denne lov. Hertil kan bemærkes, at for et par år siden vedtoges efter 20 års arbejde i København en ny politivedtægt for kommunen efter lange forhandlinger med justitsministeriet, politiet og de kommunale organer i København. Herefter fastlagdes i ét og alt reglerne for snerydning, glatføreanstaltninger og renholdelsespligter for private grundejere i København, og nu kommer altså ministeren for offentlige arbejder og siger, at det, som man møjsommeligt er nået frem til efter forhandlinger i København, ændrer vi nu med denne lov.

Jeg skal ikke udtale mig om det rimelige i, at man eventuelt ændrer det, men jeg synes nok, at der er en vis forskel på et stort integreret bysamfund med en omfattende trafik og et mindre bysamfund med mindre befærdede veje og et vejnet af mindre trafikal betydning. Derfor ligger der altså problemer for København; det synes jeg er ganske åbenbart. Der skal jo sættes

et meget stort teknisk apparat ind for i et hurtigt tempo at få snerydnings- og glatføreanstaltninger gennemført. Der skal megen maskinkraft til, og der skal også være megen manuel arbejdskraft til rådighed for at kunne gennemføre en sådan operation, for det er jo klart, at i et bysamfund af Københavns størrelse drejer det sig om hurtigt og effektivt at få klaret de problemer. Derfor må kommunen f. eks. have aftaler med entreprenører og med landmænd i miles omkreds, så de er til rådighed for at klare disse opgaver, når et snefald sætter ind.

Jeg er i og for sig ikke modstander af, at man pålægger kommunen, også København, yderligere byrder i så henseende, men det er altså et spørgsmål, om denne kommune ikke kunne have krav på, når den altså skal have et væsentligt større teknisk apparat end mange andre kommuner, også i forhold til sin størrelse, at den da fik et rimeligt tilskud til at klare disse opgaver rent økonomisk.

Jeg har forstået også på ministerens fremsættelsestale, at de udgifter, som kommunerne nu vil få i forbindelse med omlægningen af vintervedligeholdelsen, vil beløbe sig til ca. 40 mill. kr., hvoraf staten vil refundere ca. 10 mill. kr. Nogle af udgifterne vil vel kunne væltes over på grundejerne, men hovedparten af udgifterne skal vel klares af skatteyderne i kommunerne, og så er det selvfølgelig ligegyldigt, om de er grundejere eller ikke grundejere. Det vil i realiteten sige, at ejendommene fritages for visse driftsudgifter, som kan kapitaliseres, og det kan jo betyde forøgede ejendomsværdier, men jeg går da ud fra, at kommunerne har mulighed for at klare dette problem over ejendoms- og grundskatterne, således at man på den måde kan holdes økonomisk skadesløs. For der er vel noget rimeligt i, når man fritager private for visse byrder af fysisk og også økonomisk karakter, at de så må klare det på anden vis.

Jeg skal ikke gøre mange flere bemærkninger. Også jeg finder selvfølgelig, at det i spørgsmål om erstatningspligt i ulykkestilfælde helt klart må være kommunerne, som påtager sig disse forpligtelser fuldt ud. Jeg ved, at en kommune som f. eks. Helsingør kommune, der tæller 30.000 indbyggere, har påtaget sig denne forpligtelse og har tegnet en forsikring, som man har fået